

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

[Τοῦ Κουπρίν]

- 'Αντίο !
- 'Όχι, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ λές ἀντίο ! 'Όρεβούρα !
- 'Αντίο !
- Λοιπόν... ποτέ πειά ;
- Τό ξέρεις, χωρίς νά στό πῶ... 'Αντίο !
- Γιά πάντα ;

'Εκείνος δὲ βόηκε ἀπάντησι καμιά στήν παθητικὴ αὐτὴ ἐρώ-
τησι. 'Ητο εὐχαριστιμένος νὰ φύγη, νὰ κόψη ἐπὶ τέλους ἐκείνη
τὴ σχέση που διαρκούσε τρία χρόνια καὶ τὸν εἶχε κουράσει. 'Αλλ'
ἔνα μύθο ἀσθημα οἴκτου τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶνε πολὺ σκληρός.

'Η στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐπλησίαζε. 'Απὸ τὴν πόρτα τοῦ
βαγονοῦ ἐκείνος τὴν ἐκύτταεν. 'Αζινητὴ ἐκείνη στο πεζοδρόμιο
ἦταν μαζεμένη καὶ κατηφής μὲ τὸ πονεμένο προσωπία της, μὲ τὸ
συνθησιαμένο φορεματικά που ἐκείνος ἐγνώριζε πολὺ καλά.

Καὶ θυμήθηκε ἕνα γνωμικὸ ἐνός φίλου του: «Συχνὰ στὸν ἔρωτα
νικᾷ ἐκείνος που φεύγει».

Ἐίπε μὲ ἀνυπομονησία :

- Γιατί νὰ ζοτανίζομαι τὰ ἴδια γιὰ γλιουστὴ φορὰ ; Δὲν ἔχεις
καὶ σὺ πειθεὶ ὅτι ὁ χωρισμός ἦτο ἀναγκαῖος ;
- 'Εκείνη ἀπάντησε μὲ φωνὴ που μόλις διεκρίνετο :
- Ναι. 'Εσὺ τὸ ἤθελες.
- Καὶ σὺ ; Δὲν ἦσουν λοιπὸν σύμ-
φωνη ; Δὲν σοῦ ἐφθάσαν αἱ πατεριώ-
σεις, που υποφέραμε σ' αὐτὸν τὸν γά-
μον ;

'Εκείνη σιωποῦσεν. 'Εκείνος παρετή-
ρησεν ὅτι τὸ βλέμμα της ἔμοιαζε μὲ
τὰ μάτια ἔξυπνου καὶ ἀρροισμένου
σκόλλου που τὸν ἔδειρεν ὁ κύριος του.
Ξανακατέβη ἀπὸ τὸ βαγόνι. 'Εκείνη
ἐσήκωσε τὸ βέλο της μὲ τὸ φίλι τοῦ
ἀποχαρτισμοῦ, ὅταν ἔαφνου μιά αἰ-
φνιδικὰ σέξις τὴν ἐσταμάτησε :

- 'Αγάπη μου, μουρμούρισε μὲ ἀγώ-
νια, μιά παρακλησι ἀκόμη, ἀγάπη μου...
τὴ στεργὴ !

- Τί εἶνε ;
- Θά χωρισθοῦμε ἀμέσως. Γιὰ πάν-
τα. Ἔξρω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον. Χά-
ρισέ μου ὅπως μίαν ὥρα ἀκόμη. Νά,
εἶνε ἐνδεκα παρά τέταρτο... Δώσε μου
τὸ λόγο σου ὅτι τὰ μεσάνυχτα θὰ μὲ
θυμηθῆς. Δὲν θὰ σοῦ εἶνε πολὺ ἐνοχλη-
τικό, αἱ ;

'Εκείνος ἐγέλασε.

- Πολὺ καλά. Δὲν βλέπω καμμιὰ
δυσκολία σ' αὐτὸ που μοῦ ζητᾷς. 'Αλλὰ
γιατί τὸ θές ;

- Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ; Αἱ ;
- Ναι. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ναί ! Μά
γιατί ;...
- Νά γιατί, ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγ-
μὴ ἐγὼ θὰ σκέπτομαι ἐσέ ; θὰ σκέπτο-
μαι μ' ὅλην τὴν ἐντασι τῆς θελήσεώς
μου, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτα.
Ποῖός ξέρει ; 'Ισως τὸ διάστημα θὰ
ἐξαφανισθῆ μπροστὰ στὴ θέλησι καὶ ἔ-
μεις θὰ ξανασυναντηθούμε γιὰ ; ἰὰ φορὰ
ἀκόμη ;...

- Τί παράξενα πράγματα λές !

- Θά μὲ θυμηθῆς λοιπὸν, αἱ ; 'Εχω τὸ λόγο σου ;
- Ναι. Μείνε βέβαια !
- Θά μὲ θυμηθῆς μὲ δύναμι, μὲ πόθος ;
- Ναι, ναί. 'Αντίο !
- 'Όρεβούρα ; ***

'Ητο καθιμένος στο διαμέρισμά του καὶ χωρίς νὰ τὸ θέλῃ ἀκο-
λοῦσθε τὸ ρυθμικὸ θρονοῦ τοῦ τροχαῖο. Τὸ παραδόξος χαμοπὸν
ἀσθημα τῆς ἐλευθερίας που ἀπέκτιψε, εἶχε σχεδὸν ἀμέσως ἔξαφ-
ανισθῆ ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, καὶ τοῦ ἄφρησε ἀπεναντίας μιά νοσταλ-
γίαν ἀπροσδόκητη, σκοτεινὴ, ἀνυπόφορη.

Μιά μυστηριώδης δύναμις φανέρωνε στο νοῦ τοῦ ἔξαστερα καὶ
χωρίς οἴκτου καὶ τὴν παραμικρὴ ἀκόμη καὶ περὶ ἀσημαντὴ
λεπτομέρεια ἐκείνου τοῦ μυθιστορηματος που ποῦ ὀλίγου διεκόψε
ἀφοῦ γύρισε μὲ ἀνακούφισι τὴ στεργὴ σελίδα.

Γιατὶ ἐκείνοι οἱ σίχιοι τοῦ μεγάλου λοιποῦ δὲν ἔβλεπαν νὰ τὸν
καταδιώκουν ;

*Ὅσο ὁ κριτὸς περὶ τόσο καὶ αἰσθάνει
τὸν πειρασμένον ἡμερῶν ἢ θλίψι
σὲ βάθι τῆς καρδιάς του.*

Τὰ μεσάνυχτα ἐσημαναν. Ὁ ρυθμὸς τῶν τροχῶν, τὸ κούνημα
τῆς κόνινης μικρὰς κουτινας, τὸ στριγκλιάρικο σφύριγμα τῆς ἀτμο-
μηχανῆς δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κοιμηθῆ, καὶ ὁ νοῦς του ἔτρεχε πάντα
περὶ ἐπιμόνα στὴ μικρὴ γνωστή του μορφή που εἶχεν ἀφίσει πίσω
του τόσο λυπημένη.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ τόσο περιφάνος καὶ τόσο μανιώδης
μὲ τὴν ἐλευθερία του, εὐχαριστος θὰ παρατιούσε ὅλα αὐτὰ, φθάνει

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η ἀναίδεια τοῦ πετεινοῦ

'Ο Σικάο, που θὰ μπορούσε νὰ φάη καὶ ἕνα γάιδαρο ἀκόμη,
εἶχε ἕναν ὄρατοτατο πετεινὸ, που τὸν ἔκανε νὰ τοῦ ἔρχεται τὸ
σάλιο στο στόμα ὅταν τὸν ἐσυλλογιζόταν χαμομένον στο φούργο.
'Αλλὰ ἡ γυναῖκά του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὸν σφᾶξῃ.
Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ ἀνδρόγουν ἐστῆνε συχνὰ καυγᾷ.

'Ἐπὶ τέλους μιά ἡμέρα που τὸ μούλαρι τοῦ Σικάο ἀρρώσθησε,
ὁ Σικάο ἄκουσε τὸν πετεινὸ νὰ λαλή στὴ συνθησιμένη του ὄρα.
Τότε ἔπηξε ἕνα ξύλο, τοῦ τὸ πέταξε στο κεφάλι καὶ ἄφρησε τὸν
πετεινὸ ἔξω.

- 'Αγιλότηι, τοῦ ἐφῶναξες. Δὲν ντρέπεσαι νὰ τραγουδῆς ὅταν
ὕπαρχῃ ἕνας ἀρρωστος στο σπίτι.

Πρὸς σωτηρίαν τῶν ἄλλων

'Ενας ἐξάδελφος καὶ μιά ἐξαδέλφη ἀποφασίζου νὰ γίνου ἐρη-
μίται. 'Απεσφῆσαν λοιπὸν σὲ μιά ἐρημικὴ ἐξοχὴ κοντὰ στο Σαιν-
Μπωρ γιὰ νὰ σώσουσι τὶς ψυχὰς τους. Ὁ κόσμος ἔλεγε κακὰ γι' αὐ-
τούς. 'Αλλὰ τὰ χρόνια καὶ τὸν δύο μαζὶ δὲν περνούσαν τὰ σαράντα
καὶ ἦσαν τόσο χαριτωμένοι, ὥστε κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ
ὅτι ἦσαν πράγματι ἄθωοι.

- 'Αχ, πτωχὴ μου ἀδελφή, εἶπεν ὁ
νέος. Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ κακός. Μὰς
συκοφαντεῖ. Τί νὰ κάμομε λοιπὸν γιὰ
νὰ σωθοῦν αὐτέξ ἡ μαῦρες ψυχές που
λένε τὸ κακὸ γιὰ μᾶς ; Τί νὰ κάμομε
γιὰ νὰ τῆς σώσομε ἀπὸ τὴν ὄλασι ;

- Γιὰ νὰ τῆς σώσομε, ἀδελφέ μου,
εἶπεν ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ἀμαρτία τοῦ ψεύ-
δους, δὲν βλέπω ἄλλον τρόπο παρά
νὰ κάμομε αὐτὸ που μᾶς λένε. Εἶνε
ζήτημα νὰ πάνε στὴν κόλασι τόσο πολλοὶ
ἄνθρωποι γιὰ λογαριασμοῦ μας !

Προτιμώτερη ἢ κόλασι

Στὸ διάστημα σαράντα χρόνων που
διήρκεσεν ἡ συζυγιὰ τῆς τοῦ φταχοῦ
Τονιν εἶχε γίνει ἀληθινὴ κόλασις. Ὡς
τόσο οὔτε ἐκείνος ἦταν κακός, οὔτε ἡ
καὶ μὴν ἡ Γκοτὸν παληογυναῖκα. 'Αλλὰ
δὲν μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν, ἔλεγε
πάντοτε ὁ ἕνας τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν
ἄλλο καὶ ὁ κανεὶς δὲν ἐτελείωνε ποτέ.
'Ενόμιζε κανεὶς ὅτι τοὺς ἔλειπε ἡ εὐλο-
γία τοῦ Κυρίου.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο δὲν ἐτελείωσε παρά
ἕνα προὶ ὅταν ἡ Γκοτὸν ἐφυγε γιὰ τὸ
μεγάλο της ταξείδι.

Ἄλλο καρὸ ἀργότερα ἦρθε καὶ ἡ ὥρα
τοῦ Τονιν καὶ καθὼς δὲν εἶχε κίμει κα-
νένα ἀμάρτημα ἐτρέβηξε κατ' εὐθείαν
γιὰ τὸν Παράδεισο.

'Ο ἅγιος Πέτρος μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ
τὸ πορτικὸν τοῦ θυρωροῦ τοῦ παραδεί-
σου, τοῦ ἄνοιξε ὁμέσως τὴν πόρτα καὶ
τοῦ εἶπε :

- Φθάνεις ἀπάνω στὴν ὄρα. Σ' ἐπεριμένεμα. Σοῦ ἔχω φυλάξει
θεσι πλάι σέ μὲ ἄγία που δὲν ἔχει τὴν ὁμοιά της ἐδῶ μέσα. Θά
κίμειτε καλὸ ζευγάρι ἐσεῖς οἱ δύο.

- Εἶσθε πολὺ ὑποχωρητικὸς, ἅγιε Πέτρε. Καὶ πῶς τὴ λένε,
παρακαλῶ, αὐτὴ τὴν ἄγία γυναῖκα ;

- 'Εμεῖξ τὴ λέμε Γκοτὸν... Μά τί ἐπαθες, φίλε μου ; Τί μούτρα
εἶν' αὐτὰ ; 'Ἐδῶ σὲ περμένει ἡ αἰωνία γαλήνη.

- Δὲν θὰ μὲ καταφέρειτε νὰ μῶ, εἶπε ὁ Τόνιν. Προτιμῶ νὰ
παραδοθῶ στῆς φλόγες τῆς κόλασεως παρά νὰ βλέπω τὴν γυναῖκά
μου στὴν αἰωνιότητα.

Ριγκολέ

νὰ μπορούσε νὰ ξαναἰδῆ, ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμή, μονάχα τὴ γυ-
ναῖκα που εἶχε ἐγκαταλείψῃ.

Ἐάφνου ἀνοίγοντας τὰ μάτια καὶ συνιδῶντας σάν ἀπὸ ἕναν ἐλα-
φρὸν ἴπνο, τὸν εἶδε καθιμένην μπροστὰ του στο διβάνι τοῦ βαγο-
νιοῦ. Σιωποῦσεν ἐκείνη, ἀλλὰ τὰ μάτια της τὸν ἀτένιζαν μὲ ἀπει-
ρην ἀγάπη καὶ μὲ μίαν ἄφρην στοργή.

- Ποιὰ εἶσαι ; Γιατί εἶσαι ἐδῶ ; ἐφῶναξεν ἐκείνος ἀναπηθῶ-
τας μὲ φρίκη.

'Ατάραχη ἐκείνη ἐσεῖσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι—ἔπειτα ξαφνικὰ χά-
θηκε, διαλύθηκε σάν τὴ πρωϊνὴ διχλίη...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐβλεπεν ὅτι ἐκείνη φαρμακώθηκε τὴν ἴδια ἐκείνη
νύχταπου εἶχαν ἀποχαρτισθῆ—ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα. Α. ΚΥΠΡΙΝ

Ο ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

'Ο νέος διαγωνισμὸς τοῦ «Μπουκέτου», διασκεδαστικὸς καὶ ἐν
διαφέρων, στο προσεχές φύλλο.

